

Sygn. akt IV Ka 601/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin (spr.)
Sędziowie:	SSO Waldemar Majka SSO Adam Pietrzak
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kunickiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015 r.

sprawy **L. P.**

syna R. i J. z domu P. (...) roku w G. W. z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 6 maja 2015 r. sygnatura akt VI K 28/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 601 /15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku oskarżył **L. P.** o to, że w dniu 22 sierpnia 2012 roku w miejscowości B., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami poprzez rozcięcie plandeki tylnego kontenera pojazdu marki M. o nr rej. (...), dostał się do wnętrza kontenera, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 84 sztuk telewizorów 32 calowych marki S. o łącznej wartości 126.000 złotych, na szkodę firmy (...) z/s w Ł.;

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 6 maja 2015 r. sygn. akt VIK 28/14:

I. Oskarżonego **L. P.** uznał za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2012 roku w B., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, poprzez rozcięcie plandeki tylnego kontenera pojazdu marki M.

o nr rej. (...), dostał się do wnętrza kontenera, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia 84 sztuk telewizorów 32 calowych marki S. o łącznej wartości 113.820 złotych, na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. w S., Towarzystwa (...) S.A. w W. i Przedsiębiorstwa – Handlowo -Usługowego (...) K. S. w Ł., to jest popełnienia czynu wyczerpującego ustawowe znamiona występkę określonego art. 279§1 kk i za to na podstawie art. 279§1 kk wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody przez zapłatę na rzecz Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 29.842,87 (dwadzieścia dziewięć tysięcy osiemset czterdzieści dwa złote 87/100) złotych.

III. Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 grudnia 2012 roku do dnia 22 marca 2013 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

IV. Zwolnił oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Z wyrokiem tym nie pogodzili się:

- oskarżony w całości,
- prokurator w części orzeczenia o karze wymierzonej oskarżonemu.

Apelujący imieniem oskarżonego obrońca na podstawie przepisu art. 427 § 2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

[Osoba oskarżonego jako sprawca zdarzenia]

1. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na oparciu się na faktach nieudowodnionych i przyjęciu, że oskarżony „(...) odjechał ze stanowiska stacji pali i zaparkował (...) na łące za zaparkowanym tam samochodem ciężarowym marki M. o nr rej. (...)”, na co miałyby wskazywać dowody osobowe z zeznań świadków W. Ł., M. G. i K. P. przywołane przez Sąd w uzasadnieniu wyroku, podczas gdy wymienieni świadkowie nawet w części nie potwierdzili tej okoliczności, wręcz świadek W. Ł. zeznał, że „nie widział, jak ten samochód odjechał ze stacji”, a świadek M.G. (1)wskazał, że oskarżony „odjechał w stronę wyjazdu ze stacji”, na co zwrócił już uwagę Sąd drugiej instancji podczas kontroli instancyjnej wyroku z dnia 30 sierpnia 2013 roku;

2. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony posługiwał się w dniu zdarzenia telefonem komórkowym o numerze (...)podczas gdy brak jest dowodu w aktach sprawy pozwalającego na uznanie takiej okoliczności za udowodnioną;

3. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść (tzw. błąd logiczny w rozumowaniu), a polegający na przyjęciu przez Sąd, że nie jest możliwe, aby oskarżony był w K., skoro telefon komórkowy, którym miał się posługiwać, logował się w K. i B., podczas gdy w świetle wskazań wiedzy, oskarżony bez wątplenia mógł być w K. ok. północy, udać się następnie w okolice K., tj. przebyć trasę 30 km a następnie udać się w podróż powrotną w kierunku W., przejeżdżając przez B. ok. godz. 1:47, skoro odległość pomiędzy K. a miejscowością B. to zaledwie ok. 45 km;

4. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez błędne zastosowanie, a polegającą na oddaleniu wniosku dowodowego i braku przeprowadzenia dowodu z czynności okazania oskarżonego Ł. P. głównemu (naocznemu) świadkowi M. C. celem stwierdzenia, czy oskarżony to ta sama osoba, którą M. C. widział w dniu zdarzenia, a to z jednoczesnym pominięciem w uzasadnieniu wyroku i brakiem jakiegokolwiek odniesienia się do zeznań świadka M. C., które zostały złożone w dniu 10 września

2014 roku, który jednoznacznie podał, że nie jest w stanie potwierdzić, że obecny na sali rozpraw oskarżony to sprawca czynu;

[samochód służący do przestępstwa, a samochód, którym poruszał się oskarżony]

5. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na oparciu się na faktach nieudowodnionych i przyjęciu, że samochód, którym w dniu zdarzenia podróżował oskarżony to pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do R. H., podczas gdy nie potwierdził tej okoliczności żaden świadek, nie potwierdził tej okoliczności zapis monitoringu, również świadek M. C. nie był w stanie potwierdzić tej okoliczności, a oskarżyciel publiczny nie zabezpieczył żadnych dowodów, które pozwoliłyby na usunięcie wątpliwości, które w innym przypadku należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego (art 5 § 2 k.p.k.);

6. na zasadzie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i przyjęciu, że w dniu 21 sierpnia 2012 roku samochód wypożyczył od R. H. oskarżony, podczas gdy R. H. zeznał w postępowaniu przygotowawczym, że „tego dnia Pan M. przyjechał po samochód osobiście”, a Pan M. i oskarżony to nie jest ta sama osoba, a w postępowaniu sądowym, że „nie pamięta, kto przyjechał po tego busa”, co koresponduje z zeznaniami świadka L. Ż., który zaprzeczył, że osobą, która wypożyczyła busa tego dnia, był oskarżony, stwierdzając, że „osoba ta była szczupła”, podczas gdy oskarżony jest tegiej postury, a następnie R. H. słuchany w drodze pomocy prawnej przez Sąd Rejonowy w Gorzowie w dniu 01.10.2014 roku na pytanie obrony jednoznacznie stwierdził, że to nie oskarżony, tylko inna osoba o nazwisku M., wypożyczyła od niego busa tego dnia;

[wartość przedmiotu przestępstwa]

7. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, tj. przepisu art. 167 in fine k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na braku przeprowadzenia jakiegokolwiek dowodu [np. w postaci opinii biegłego] na okoliczność wartości telewizorów i arbitralne przyjęcie, podparte prywatnymi dokumentami firmy ubezpieczeniowej, że wartość telewizora to 1.355 złotych;

Zaskarżając powyższy wyrok, na podstawie przepisów art, 427 § 1 k.p.k. wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu w całości;

względnie z ostrożności, mając na względzie zarzuty procesowe o:

b) uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Prokurator na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, na podstawie art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucając rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec Ł. P. za przypisane mu przestępstwo z art. 279 § 1 kk polegającą na orzeczeniu wobec niego kary 2 lat pozbawienia wolności i obowiązku naprawienia szkody w części, a to w wysokości 29842, 87 zł, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego występku, uprzednia jego karalność za czyn podobny, działanie z niskich pobudek nakierowanych wyłącznie na uzyskanie korzyści majątkowej w drodze przestępstwa zaplanowanego oraz ilość i wartość skradzionego mienia jak również bezkrytyczna postawa oskarżonego po dokonaniu czynu, przemawia przeciwko orzeczeniu tak łagodnej kary pozbawienia wolności i środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody jedynie w części.

Podnosząc ten zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. w W. w kwocie 29842, 87 zł oraz na rzecz Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...) K. S. w Ł. i firmy (...) Sp. z o.o. w S. w kwocie 58232, 13 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje są niezasadne. W sprawie brak też powodów do dokonania z urzędu modyfikacji zaskarżonego wyroku w zakresie przypisanej oskarżonemu winy oraz wymiaru kary.

Ad apelacji obrońcy.

Wbrew zawartym w niej twierdzeniom kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała niepodważalnie, iż Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne z poszanowaniem wszystkich norm postępowania karnego zawartych w art. 410 kpk i art. 7 kpk, tj. kształtując swoje przekonanie na podstawie całokształtu przeprowadzonych dowodów, ocenionych przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Uzasadnienie pisemne zaskarżonego wyroku spełnia wszystkie wymagania określone w przepisie art. 424 kpk.

Ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku, jako prawidłowe, podlegają całkowitej aprobachie Sąd Odwoławczego. Uznanie współsprawstwa oskarżonego w przypisanej mu kradzieży nie jest kwestią błędnej oceny materiału dowodowego ani splotu niekorzystnych dla oskarżonego zdarzeń. Apelujący całkowicie nieskutecznie próbuje podważyć fakt, iż oskarżony krytycznej nocy poruszał się samochodem marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...) koloru granatowego, należącym do R. H., którym sprawcy zbiegli z miejsca przestępstwa, zabierając 65 skradzionych telewizorów. Wręcz zdziwienie wzbudzają zarzuty 5 i 6 apelacji błędnych ustaleń faktycznych w tym zakresie. Przecież numer rejestracyjny tego pojazdu został ustalony w oparciu o obiektywny dowód w postaci zapisu monitoringu stacji (k. 1 akt, zabezpieczona płyta DVD k. 90 akt), a świadek R. H. w dniu 24.08.2012r., zatem następnego dnia po kradzieży, po obejrzeniu zapisu przedmiotowego monitoringu ze stacji paliw (...), na której dokonano przedmiotowego włamania, jednoznacznie rozpoznał oskarżonego jako osobę, która była przysłana przez M. (jak się okazało w toku procesu podającego się za M.) po odbiór wypożyczonego pojazdu, a wcześniej kilkakrotnie w imieniu tego M. odbierał auta (k. 74 akt). Słusznie sąd oparł się na tych zeznaniach jako złożonych bezpośrednio po przestępstwie, gdy pamięć świadka była świeża i nie zakłócona deficytami wynikającymi z upływu czasu czy niewątpliwego wpływu osób trzecich, a zeznania świadka polegały na prawdzie. Gdyby oskarżony po zakupie na stacji benzynowej niefrasobliwie nie posłużył się kartą V., wystawioną na nazwisko jego brata K. P. (k. 67 akt), to zapewne nie byłoby możliwości powiązania oskarżonego z przestępstwem, ale dzięki tej „niefrasobliwości” oskarżonego brat oskarżonego w sposób niekwestionowany rozpoznał oskarżonego jako osobę dokonującą zakupu o godz. 0.10 na przedmiotowej stacji paliw (k. 104 akt). Sam oskarżony (gdy został ujęty po blisko 4-ch miesiącach od kradzieży) w swych wyjaśnieniach przecież przyznał, że jednak na tej stacji paliw (...) o tej porze jednak był obecny - k. 300 akt.

Sąd Rejonowy prawidłowo (k. 14-16 motywów) przeanalizował linię obrony oskarżonego. Wyjaśnienia Ł. P. słusznie Sąd Rejonowy uznał za naiwne, infantylne i kłamliwe. Mianowicie oskarżony podał, jakoby to na zlecenie bliżej nieznanego P. samochodem marki M. (...) w godzinach nocnych udał się z G. do K., do nieznanego mu osoby, w nieznanym miejscu po odbiór bliżej nie określonych silników, po czym wrócił do G., nie pamięta jaki telefon wtedy użytkował, bo telefon był już w busie.

W opozycji do tej niemożliwej do pozytywnego zweryfikowania historii pozostają zeznania naocznego świadka kradzieży M. C., świadek opisywał cechy wyglądu jednego ze sprawców, jako mężczyznę tegiej budowy, w szarej bluzie z kapturem, a także dodał cyt. „ ... okazano mi zapis monitoringu, na którym rozpoznałem auto sprawców oraz jednego ze sprawców to znaczy tego, który ładował telewizory. Auto to tankowało trochę wcześniej i mężczyzna ten płacił za paliwo. Ja jestem pewien, że to było to auto i ten mężczyzna, który dokonał kradzieży telewizorów z mojego auta” k. 9 akt. Świadek nie tylko rozpoznał oskarżonego, ale nawet zdążył zapamiętać cechy wyglądu M. i zapisać część numeru rejestracyjnego tego pojazdu, co pozwoliło na ustalenie danych właściciela pojazdu w osobie wskazanego wyżej R. H.. Owa identyfikacja oskarżonego bezpośrednio po przestępstwie ma niepodważalny walor, świadek swe zeznania podtrzymał przed sądem (k. 772 akt). Oczywistym zjawiskiem jest zacieranie w ludzkiej pamięci szczegółów zdarzeń, przeinaczanie ich w miarę upływu czasu, dlatego nie dziwi, że świadek M. C., który oskarżonego wcześniej nie znał, a widział go przez kilka sekund podczas kradzieży, po 3-ch latach od przestępstwa nie jest w stanie wskazać na oskarżonego, tym bardziej, że przez tak długi okres czasu można wielokrotnie zmienić cechy wyglądu zewnętrznego,

począwszy od fryzury i sylwetki. Stawianie więc zarzutu obrazy przepisów postępowania przez zaniechanie okazania oskarżonego świadkowi M. C. (zarzut 4-y apelacji) w końcowej fazie procesu sądowego, po blisko 3-ch latach od zdarzenia, stało się nieuzasadnione. Wypada tu apelującemu przypomnieć, że oskarżony niewątpliwie miał wiedzę o poszukiwaniu go przez organa ścigania po ujawnieniu, że to oskarżony posłużył się kartą V. na stacji paliw i w dniu 28.08.2012r. został wskazany przez brata K. P., a już rano po kradzieży 23.08.2012r. były prowadzone przeszukania w mieszkaniu i firmie (...) w G. W.. Niewątpliwie oskarżony ukrywając się przez kilka miesięcy liczył na zatarcie w pamięci ewentualnych świadków okoliczności, mogących prowadzić do identyfikacji jako sprawcy kradzieży.

Nie są błędne także ustalenia wyroku (zarzut 1 apelacji), że po zatankowaniu oskarżony zaparkował na łące za zaparkowanym tam samochodem marki M. o nr re. (...), z zeznań pracowników stacji w osobach świadków W. Ł. i M. G. taki wniosek wprost nie wynika, bo pierwszy ze świadków ogólnikowo zeznał o odjeździe oskarżonego ze stacji (k. 15 v.) zaś drugi wskazał, że cyt. „ odjechał w stronę wyjazdu ze stacji” (k. 16 akt) , ale przecież łącząc fakt włamania do pojazdu M. w połączeniu z identyfikacją przez naocznego świadka M. C. oskarżonego jako jednego z czterech sprawców i jednoznaczną identyfikacją pojazdu M., którym poruszali się sprawcy włamania, to wniosek taki wynika z nieodpartej logiki zdarzeń.

Procesowe ustalenie numeru telefonu komórkowego (k. zarzuty 2 i 3 apelacji) jako tego, którym krytycznej nocy posługiwał się oskarżony nastąpiło w drodze działań operacyjnych policji k.158 i 186- 187 akt. Ponieważ źródło tych ustaleń nie zostało ujawnione, to tak ustalenie numeru telefonu ((...)) oraz ustalenia trasy jego użytkownika na podstawie logowań telefonu krytycznej nocy od G. W.. o godz. 20.10, do K. o godz. 0.11(gdzie znajduje przedmiotowa się stacja paliw (...)) i następnie trasa powrotna do G. W.. o godz. 6.13 mają charakter poszlakowy, ale z tego powodu nie można ich odrzucić jako bezwartościowych dowodowo, wręcz przeciwnie, to bardzo mocne poszlaki, które umacniają trafność ustaleń wyroku. Wszak nawet oskarżony przyznał, że krytycznej nocy podróżował na trasie G. W.. – K. – G. W.. w ustalonych godzinach logowania, bezsprzecznie o godz. 0.11 dokonywał zakupu na przedmiotowej stacji (...), co znajduje pełne odbicie w danych dotyczących logowania tego telefonu na wskazanej trasie, w tym koreluje z godziną ujawnienia włamania (ok. 1.45) i ucieczki sprawców a następnie trasą do G. W.. (1.47 B., 11.50 K. i dalej k. 186 akt). Zatem owe ustalenia w połączeniu z omawianymi już zeznaniami świadka M. C. stanowią nierozdzielny dowodowy łańcuch logiczny, potwierdzający współudział oskarżonego w przestępstwie.

Błędnie także apelujący podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania art. 167 kpk (zarzut 7) przez zaniechanie z urzędu powołania biegłego do wyceny wartości skradzionego mienia. Twierdzenia apelującego, że sąd kierował się cyt., „ bliżej nie określonymi dokumentami prywatnymi (ubezpieczeniowymi i listem przewozowym)” są całkowicie bezskuteczne. Sąd uzyskał stosowną dokumentację likwidacji szkody przez (...) S.A. w W. (zbiór dokumentów w kopercie k. 642 akt) i na jej podstawie dokonał prawidłowych ustaleń, w tym zakresu częściowego pokrycia szkody firmie (...) zgodnie z warunkami polisy ubezpieczeniowej wg wagi utraconego towaru w wysokości 29.842,87 zł. Wartość jednego telewizora marki S.32 całe oszacowano na 1355 zł, (co daje łącznie 113.820 zł), która to kwota nie może wzbudzać uzasadnionych wątpliwości, a jak wskazuje doświadczenie życiowe, nie odbiega od cen rynkowych. Ustalona wyrokiem wartość mienia jest niższa od pierwotnej wyceny szacunkowej, przedstawionej przez przewoźnika K. S. (126 tys. złotych). To, że oskarżony kwestionuje z zasady wszystkie niekorzystne dla niego ustalenia wyroku, nie oznacza automatycznie potrzeby weryfikowania z urzędu już ustalonej wartości przez biegłego np. rzeczoznawcę.

Ad. apelacji prokuratora.

Błędnie apelujący domaga się zaostrzenia wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Wszak Sąd I instancji orzekając karę 2-ch lat pozbawienia wolności (zatem w ramach ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 279 § 1 kk) przekonująco umotywował swe stanowisko, tj. ocenił stopień społecznej szkodliwości jako znaczny, uwzględnił liczne okoliczności dla oskarżonego obciążające w postaci uprzedniej karalności sądowej na terenie Niemiec za współudział w kradzieży na karę grzywny, działanie zaplanowane i z innymi osobami w ramach ustalonego podziału ról, działanie z niskich pobudek nakierowanych wyłącznie na uzyskanie korzyści majątkowej w drodze przestępstwa, także rodzaj i wartość przedmiotów przestępstwa. Odnosząc się do uprzedniej karalności sądowej oskarżonego to koniecznym jest wskazać, że jakkolwiek oskarżony czynu dopuścił się będąc osobą 3 - krotnie karaną

sądowie, w tym za kradzieże (k. 294 akt), to jednak do daty orzekania sądu I instancji doszło już do zatarcia skazania w dwóch sprawach (zapytanie o karalność k. 870 akt). Nie występują natomiast żadne okoliczności dla oskarżonego łagodzące i takich Sąd Rejonowy nie wskazał. Stopień społecznej szkodliwości czynu jest wysoki, ale nie tak, by wymierzoną karę podwyższyć, tym bardziej, że apelujący nie wskazuje na jakiegokolwiek okoliczności przedmiotowo-podmiotowe czynu, które nie zostały uwzględnione czy należycie docenione przez Sąd I instancji.

Nietrafione są też twierdzenia apelacji prokuratora, jakoby to (bliżej nie opisana) bezkrytyczna postawa oskarżonego w trakcie procesu, świadcząca o poczuciu bezkarności oskarżonego, miałyby uzasadniać zaostrzenie kary. Wszak negowanie sprawstwa i prowadzenie aktywnej obrony procesowej stanowi realizację fundamentalnego prawa do obrony.

Stwierdzić zatem należy, iż wymiar kary spełnia wymogi art. 53 kk, stanowiąc wyraz trafnej represji karnej w ramach prewencji indywidualnej oraz kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wniosku tego nie podważa skutecznie zarzut apelacji w zakresie orzeczenia naprawienia szkody tylko na rzecz ubezpieczyciela. Prokurator oraz pokrzywdzeni nie złożyli w trybie art. 49a kpk stosownego wniosku o naprawienie szkody na podstawie art. 46 § 1 kk, ujawnieni pokrzywdzeni nie zgłosili roszczeń, a skoro nie są osobami fizycznymi, nieporadnymi w prowadzeniu własnych spraw, zatem słusznie Sąd I instancji poprzestał na zobowiązaniu pokrycia szkody ubezpieczycielowi w zakresie, w jakim pokrył szkodę.

O zwolnieniu oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk, co uzasadnia wymierzenie kary izolacyjnej oraz brak po stronie oskarżonego jakiegokolwiek majątku i dochodów.